

Euroopa Kirikute Konverentsi assamblee avateenistus, 15.06.2023
Magnea Sverrisdóttir, Islandi Evangeelne Luterlik Kirik

Kallid õed ja vennad Kristuses!

Jumala õnnistus võib tulla erineval kujul ja erinevas suuruses ning vahel varjatuna.

Pauluse kirjast roomlastele loeme: “Olge rõõmsad lootuses, vastupidavad viletsuses, püsivad palves!” (Rm 12:12)

Islandil on meil praegu keskööpäikese aeg. See on nii ilus, aga me maksame selle eest talvel, mil meil on vaid paar tundi päikesevalgust päevas ning mõnel pool ei ole päikest kaks kuud üldse näha. Üks islandi luuletaja on kirjutanud laulu jaanuarikuust – kallist lootusekuust. Esimestel päevadel me peaaegu ei märkagi, kuidas valge aeg pikeneb poole minuti võrra päevas. Ometi on see nii tähtis, sest muutus on toimunud, päevad hakkavad muutuma pikemaks, isegi kui meie seda tähele ei pane. Lootus võib olla raskesti tabatav – mõnikord peidab ta end pimedas jaanuarikuu hommikus, mõnikord viies leivas ja kahes kalas, nagu me enne kuulsime.

Ma elan väga keerulise keskkonnaga maal, vulkaanilisel saarel, mis aeg-ajalt tuletab meile meelde, et ta on elus. 2010. aastal toimus Eyjafjallajökulli liustikus vulkaanipurse. (Me heidame ikka veel nalja välismaalaste üle, kes proovisid seda nime hääldada.) See oli suur geograafia õppetund kõigile eurooplastele, sest vulkaanipurse peatas kogu lennuliikluse Euroopas ja tuletas meile meelde, et olenemata rahvusest, soost, vanusest ja religioonist jagame sama atmosfääri. Välismaalasest uudistereporter küsis ühelt islandi geoloogilt küsimuse, mida ükski islandlane ei küsiks: “Millal see lõpeb? Ei usu, et jaksame seda palju kauem välja kannatada.” Geoloog vastas, et see lõpeb siis, kui see lõpeb, tuleb anda endast parim ja oodata. Mõnikord tuleb lihtsalt kannatlik olla ja taluda. Minu esivanemad on talunud seda 1000 aastat, meil on lihtsalt tulnud õppida sellega elama. Elus on asju, mille üle meil, sellel planeedil elavatel inimestel, lihtsalt puudub kontroll. Minul ei ole raske seda mõista ja tunnistada, sest see on osa minu kultuurist. Samas, kahtlemata on ebaõiglaseid ja raskeid olukordi, kus vajan tõesti Jumala abi. Me kõik vajame Jumala väge ja tuge kõige rohkem siis, kui oleme kaotanud lootuse – kui meie elus valitseb pime jaanuarikuu hommik.

Me kõik tunneme või oleme tundnud vanu inimesi, kellel on olnud õnnistus elada oma elu ustavas palves. Kui lõpetasin töö ühes Reykjaviki kirikus, siis minu hüvastijätuteenistusel võttis üks meie koguduse vanaproua mu käed õrnalt oma pihkude vahele ja ütles: “Magnea, minu palved saadavad Sind, kuhu Sa ka ei läheks.” See vana ja habras naine andis mulle kõige suurema kingituse, ta tuletas mulle meelde Jumala armastust. Ent ta kinkis mulle veel midagi: oma usu palvetesse. See kirjeldamatu, võimas ja nähtamatu kingitus puudutas mind sügavalt ning on sellest ajast saadik minuga alati kaasas olnud.

On õnnistus olla kristlane, kuid näha, kuidas Jumal meie maailmas tegutseb, võib kahtlemata olla ka katsumusterohke ja varjatud õnnistus. Mõnikord on meil selleni jõudmiseks aga abi vaja. Ma ei olnud kunagi osanud näha jaanuarikuud kui lootuse andi, kui loodu poolt antud õnnistust. Jaanuar oli alati midagi, mida tuli lihtsalt taluda ning minu ainuke lootus oli, et mu auto ei jääks nii tihti lumme kinni. Vajasin abi, et näha seda lootuse märki. See oli minu jaoks silmiavav hetk. Just seepärast vajan oma ellu inimesi ja osadust nendega – just seepärast vajame kõik osadust. Me vajame üksteise silmi, üksteise hinnangut.

Kus on Sinu elus see raskesti tabatav lootus? Jumal ootab, et Sa märkaksid seda.

Head vennad ja õed, veetkem need päevad üheskoos, olles “rõõmsad lootuses, vastupidavad viletsuses, ustavad palves,” nii et siit lahkudes võtaksime kaasa üksteise palved, mis tahes paika Euroopas me ka ei läheks.